

Човекът и войната в “Крадеца на праскови”

Публикувано от mOn на 12.03.2010

Човекът и войната в “Крадеца на праскови”

В повестта на Емилиян Станев “Крадецът на праскови” взаимната обвързаност на човешката съдба времето е представена чрез драматичните преживявания на героите, както и чрез техните представи за човешко щастие и свобода на духа.

Романтичната любов и нейната трагична развръзка са разказани в контекста на времето, което жестоко ограничава личния избор на човека. Въвлеча го в абсурда на войната и омразата. Съдбата на героите е част от човешкото страдание, предизвикано от болести, глад, засуха и недоимък.

В края на лятото, когато слънцето като жарава гори земята, а плодовете са особено примамливи, един гладен военнопленник се промъква в лозето на командата на града. Тук става съдбоносната среща на Иво с Елисавета, жената на командата. Оттук нататък животът и на двамата приема нови измерения и нов смисъл. Пътят към желаното щастие обаче, както винаги, е сложен и мъчителен.

Съпругът на Елисавета е главната фигура в досегашния и живот и тя е пригодила към маниерите му, но сега се вглежда в него с други очи и живот. Ключ към този нов поглед стават зародилите се още неясни, но живи и дълбоки трепети на сърцето и. Героинята заживява оттук нататък в трепетно очаквани и надежда да го види отново. Тя е разочарована, когато той не идва. Чете “разсеяно”. Неочакваното появяване на военнопленника предизвиква особено възмущение у нея. Елисавета наистина не е освободена от обстоятелството, че е “жена на полковника”, командата на града и това ще предопредели драматизма на връзката и със сръбския пленник. Мъжът и сякаш целенасочено повтаря това, че остарява, за да подсили усещането за примирение. С този човек, с “остри сиви очи”, с глава с “израз на рис” всяващ почти у всички страх, не е възможно да се чувства щастлива и жизнена. Красотата и сякаш е осъдена да загине безсмислено. Но когато среща любовта в лицето на сръбския пленник, тя се преобразява и душата и се оживява и преражда. Тя се подчинява на любовното желание, което е по-силно от разума. Любовта на Лиза поражда и загрижеността за съдбата на младия мъж. След избликналите чувства, Елисавета престава да бъде

предишната.Полковникът също забелязва промяната у съпругата си с учудване.В душата на Лиза се появява за кратко чувството на вина,но любовта и дава нов поглед към същността на нещата.

Липата става свято място за влюбените.Тя е ням свидетел на тяхното щастие и постепенно става емблема на техния малък свят,белязана с ужасите на войната и страданията.Този процес е пряко свързан с образа на полковника.Иначе студен и надменен по природа,изпълнен с непреодолима омраза към враговете,особено към сърбите,той изпитва болка от поражението на патриотичните идеали и на всичко, което е имало някакъв по-висок смисъл.Тази ожесточеност е в основата и на последвалата трагична развръзка в любовта на Елисавета-неговата съпруга, и сръбския военнопленник Иво.Така омразата покосява любовта и то точно когато тя е взаимно споделена,когато влюбените градят планове да бъдат заедно.Мигове на любовно щастие се сменят с мъчително очакване.

Трагичната развръзка в повестта става в една „съдбоносна вечер”.Смъртта на влюбените обаче не оставя усещане за безсмислена жертвеност.Напротив,сякаш чрез физическата си гибел те съединяват душите се завинаги.

Човекът и войната в Кра

Powered by

Bukvar.bg

Image not found

© 2010-2024